

den Tid, vi har kendt hinanden i Rigsdagen og ude i det offentlige Liv, forvoldt Ministeren megen Sorg og mange bitre Stunder. Det glæder mig derfor, at jeg nu en enkelt Gang har spredt lidt Lys ind i Ministerens Tilværelse. Det var imidlertid ikke saa meget for at takkes Ministeren, at jeg benyttede det nævnte Udtryk, men fordi jeg syntes, det var rammende, og ikke fordi det var noget, vi i Almindelighed var Tilhængere af. Det, vi ønskede i vort Parti, var ikke saa meget, at Ministeren skulde have Raadgivere i et saa vigtigt Spørgsmaal som Brændselslovgivningen, som at Rigsdagen havde Repræsentanter, der kunde vejlede Ministeren. Derfor var det, at ogsaa mit Parti advarede mod Brændselsnævnets Ophævelse, det Brændselsnævn — det beder jeg den højtærede Indenrigsminister erindre —, angaaende hvilket Partiet Venstre i 1917 rettede Henvendelse og krævede, at Rigsdagen skulde have Repræsentanter deri, hvorefter Medlemmer af Rigsdagens Ting blev valgt ind i det og paa Befolkningens Vegne udførte den Opgave, som var tilsigtet. Nu faldt det saa mærkeligt, at den højtærede Minister lod dette Brændselsnævn, hvori Tingene var repræsenterede, ophæve og i Stedet fik det, der passede ham bedre, noget snævrere, nogle Raadgivere, som det formentlig var lettere at komme ud af det med, fordi Ministeren selv kunde vælge dem og ikke den famøse Rigsdag.

Gunnar Fog-Petersen: Jeg glemte før, at jeg vilde benytte Lejligheden til at spørge den højtærede Indenrigsminister om, hvor langt han er kommet i de Overvejelser angaaende en Maksimalavance for Tørv, som han ved Brændselslovens Behandling meddelte, at han foretog.

Den højtærede Minister talte om, at han har tilbudt al mulig saglig Forhandling i Afviklingsudvalget, men at dette blev afslaaet. Jeg ved ikke, hvad der er foregaaet i Afviklingsudvalget; denne Sag behandles jo ganske overordentlig hurtigt, med meget kort Frist for dette høje Ting, og naar den højtærede Minister anbefalede mig at læse, hvad det ærede Medlem af Folketinget Hr. Hauge har sagt i Gaar, er det sikkert udelukket allerede af den Grund, at Fortrykket ikke foreligger endnu. Men hvis den højtærede Minister vil følge den Fremgangsmaade at tage Rigsdagens sagkyndige ud af det forberedende Udvalg og i Stedet lade de af Ministeren selv udpegede møde i Afviklingsudvalget, maatte Afviklingsudvalget indrettes saaledes, at de forskellige Partiers Medlemmer vekslede,

saa at Partierne ogsaa kunde vælge Repræsentanter ind i Afviklingsudvalget efter saglige Hensyn, efter Hensyn til den Sag, der kom til Forhandling dér. Den højtærede Indenrigsminister paastod, at jeg vilde skyde de sagkyndige til Side og ikke respektere deres Sagkundskab. Dette er ikke rigtigt; den eneste, der positivt har skudt de sagkyndige til Side, er den højtærede Indenrigsminister selv, som ikke har villet gaa ind paa de Forslag til Priser, som de sagkyndige har stillet, men selv paa egen Haand sat andre Priser.

Skovejerne skulde efter Ministerens Mening have en rimelig Forrentning. Ja, det vilde være rart, hvis de kunde faa det, men Staten kan ikke i en vanskelig Tid være absolut forpligtet til at sikre dem enhver Forrentning, og i alt Fald kan Staten ikke i sine Overvejelser om Prisen paa Brænde tage Hensyn til en Forhøjelse af Ejendomsskylden, thi det er at forvandle denne til en indirekte Skat og lade Forbrugerne betale den til Skovejerne gennem en Forbrugsskat. Det var jo et meget bekvemt Princip, dersom Arbejdere, Funktionærer, Embedsmænd, overhovedet fastlønnede, der fik deres Skat forøget, kunde møde og sige: Saa maa vi have saa meget mere i Løn. Hvis enhver kunde gøre dette, og Staten skulde gaa foran og anvise Vej her, ja, saa vilde den Svikmølle, der har været talt saa meget om, først rigtig være kommet i Gang, og den højtærede Indenrigsminister være den, der stod og blæste paa Vingene, saa de snurrede rundt. Jeg har imidlertid det Indtryk, at vi nu befinder os paa et Tidspunkt, hvor det ikke gælder om at holde Svikmøllen i Gang, men om at faa den til at staa stille, og hvor den Mulighed er inde, at man kommer nedad med alle Priser, ogsaa med Arbejdsløn. Men hvis den Mulighed skal være inde, at Nedgangen skal begynde, maa Staten selvfølgelig ikke paa et Tidspunkt, som jeg forleden hørte en ellers klog Mand karakterisere saaledes, at nu vilde intet mere gaa op, ikke være den, der netop sætter Priserne i Vejret. Saa maa Staten sige til Skovejerne: Vi maa holde samme Priser som i Fjor, og hvis de beklager sig derover, maa den højtærede Landbrugsminister give dem Anvisning paa at spænde Livremmen ind. Den samme Anvisning, som den højtærede Landbrugsminister har givet Arbejderne, og som hele Regeringen har givet Stats-tjenestemændene, maa ogsaa bringes til Gyldighed overfor Skovejerne; ogsaa dér maa Livremmen spændes ind, Brændselspriserne ikke sættes op i en Tid, hvor alt